

Бивши политичко-национални вођа Шиптара са Косова и Метохије, Др. Ибрахим Ругова, иначе на Западу као и од својих присталица називан „Гандијем са Балкана“, рођен је 2. децембра 1944. г. на КосМету у породици која је део ширег Кељменди клана који се иначе, између осталог „прославио“ 3. септембра 1987. г. масакром војника ЈНА у параћинској касарни. Да се потсетимо, том приликом је Азиз Кељменди из аутоматског оружја убио четири регрута ЈНА и ранио још петорицу у параћинској касарни „Бранко Крсмановић“ што је имало директну политичку последицу да се престане са слањем Шиптара на одслужење војног рока. У Руговиним прозападним и „продемократским“ животописима, који су прављени за једнократну НАТО употребу, нећете наћи податак да су партизани Јосипа Броза Тита третирали Руговиног оца (Уке Ругову) и деду по оцу (Русте Ругову) као нацистичке колаборационисте, што су обојица и били, и да су стога стрељани још пре завршетка самог рата (у јануару 1945. г.). Дакле, уколико титоистички комунистички извори и званична ознашко-удбовска пропаганда тврди да су одређене личности из периода Другог светског рата са простора Југославије несрпске етничке провенијенције сарађивали са „нацистичким окупаторима“ постоји огромна вероватноћа да је овакво пропагандно тврђење у суштини и била пука реална истина. Сличан је случај и са др. Фрањом Туђманом, бившим комунистичким партизаном и председником „демократске“ Хрватске, за кога сама комунистичка литература потврђује да је прва четири месеца рата 1941. г. провео у усташким формацијама Хрвата Анте Павелића пре него што је прешао у партизане Хрвата Јосипа Броза Тита.

У сваком случају, Ибрахим Ругова је долазио из класичног балканског сељачког окружења оријентално-патријархалног типа и, као и многи други из бивше Југославије након 1945. г., искористио је могућности титоистичког режима за бесплатно школовање и образовање све до највишег нивоа (које је у косметском случају финансирала Република Србија) као и да захваљујући томе доживи значајан успон како на друштвеној тако и на политичког лествици. Овом приликом се нећемо бавити критичком анализом квалитативне разине овакве врсте масовне бесплатне наобразбе поготово на КосМету у доба југословенског самоуправног социјализма. Тако је Ибрахим Ругова завршио основну школу у Истоку и средњу школу у Пећи 1967. г. На Филозофском факултету Универзитета у Приштини на одсеку за „Албанске студије“ студира до 1971. г. када је и дипломирао. У међувремену, године 1968. учествује у шиптарском протесту на КосМету чији су захтеви били да се КосМет уставно прогласи седмом југословенском републиком али и да се ова јужна покрајина Републике Србије отцепи од ње и припоји суседној Шипнији (Албанији). Година 1976.-1977. студира на Париском универзитету. Докторирао је 1984. године. Вративши се на КосМет најпре је радио као наставник да би касније био

изабран за председника „Друштва књижевника Косова“ које је очито било оделито од „Друштва књижевника Србије“ као што је у то време и приштинска „Академија наука и уметности Косова“ била оделита од београдске САНУ.

На западу је Ибрахим Ругова визуелно остао препознатљив по свиленом шалу везаном око врата без обзира на годишње доба, друштвено-политичке ситуације у којима се налазио као и на окружење у коме је био, а није га скидао чак ни за време ручкова или вечера са страним дипломатама и политичарима. На западу је остао тако упамћен као један од залагаоца за „праведну“ вишедеценијску борбу косметских Шиптара за своја национално-мањинска права без обзира на реалну чињеницу да ако је тада (по Уставу из 1974. г. па све до 1989. г.) ико на читавом свету као етничка мањина имао сва могућа и немогућа мањинска права, територијално-политичке привилегије и етно-културолошке повластице то су били управо Шиптари на КосМету (Срби у Хрватској су о таквим мањинским правима могли само да сањају).

Формално вођа цивилног националног покрета Шиптара на КосМету, Ибрахим Ругова је у ствари већ у јулу 1990. г. показао своје право лице и суштину покрета који је стајао иза њега („Демократске лиге Косова“, основане 1989. г.) када је издао „Прокламацију о независности Косова“, као и када је две године касније био изабран за првог „председника“ тзв. „Републике Косова“. Дакле, балкански Ганди са свиленим шалом око врата у ствари прекраја политичко-државне границе у Европи! Власти државе Србије су поводом ове велеиздаје реаговале у складу са свим међународним прописима и домаћим законима, исто као што би реаговале и САД, Француска, Италија, Шведска или Кина, или као што је већ реаговала у сличној ситуацији Турска (када је ухапсила вођу курдске сепаратистичке ПКК, Очелана), па је од 120 чланова легално распуштеног „Парламента Косова“ похапшено њих 112 као и 6 чланова тзв. „Владе Косова“. Треба напоменути и то да је у овом тренутку самопроглашена тзв. „независност Косова“ остала без икакве међународне подршке, и то у доба „диктатора“ Слободана Милошевића, али је Запад признао исто тако самопроглашену „независност Косова“ 28. фебруара 2008. г. и то у време „прозападног демократе“ Бориса Тадића. Морамо се на овом месту осврнути и на чињеницу да је у западним медијима политика (Милошевићевог) Београда према Шиптарима на КосМету у 1990.-им окарактерисана као „диктаторска и опресивна“ с обзиром да је „Шиптарима на Косову укинута аутономија“. Овде се ради, међутим, о ноторној пропагандној лажи јер је Шиптарима на КосМету укинута само политичко-територијална аутономија (тј. по Уставу из 1974. г. фактичка државна независност) под чијим окриљем је вршено етничко чишћење српског живља у овој провинцији све до 1989. године. Многе националне мањине у Европи и свету би данас биле презадовољне нивоом етно-културолошке аутономије коју су Шиптари на Космету уживали чак и у 1990.-им годинама а првенствено Руси у Естонији и Летонији али и нпр. разноразне мањине у Албанији. Другим речима, многе данашње „демократске“ државе и у Европи (укључујући и Европску Унију) и на свету могу да студирају случај косметске аутономије из 1990.-их година као узор који се може применити и у њиховим случајевима

а пре свега у Француској, Албанији или Турској која је већ пре педесет година поднела званичну кандидатуру за чланство у Европској Унији.

Елем, 1990.-их година на косметску сцену ступа ноторна терористичка организација типа Ал-Каиде, Хамаса, ИРЕ, ЕТЕ или Хезболаха – тзв. „Ослободилачка војска Косова“. Занимљиво је да се у овим новим „терористичким“ косметским условима Ругова денунцирао од активности ОВК (УЧК) али из разлога што је јавно сматрао да је ова парамилитарна организација „изум српске тајне службе“ а не стога што су припадници ове организације изводили терористичка дејства како против регуларних и легитимних полицијских снага тако и против локалног српског живља али и против локалних етничких Шиптара који су били лојални држави Србији. Како „демократски Запад“ реагује на акције оваквих терористичких организација може се видети на примерима израелске регуларне армије у Палестини и нарочито Бејруту или НАТО снага у Ираку и Авганистану. У то време се од стране Руговине политичке организације оснивају и делују подземни „Парламент Косова“ и „Влада Косова“ чији је тзв. премијер био Бујар Букоши који је „председниковао“ овом фантомском косовском владом из Немачке а која је финансијску подршку добијала од шиптарске гастарбајтерске емиграције. Ову владу је једино признала суседна Албанија. У многим другим сличним случајевима на свету би се са државама које би признале самопрокламовану независност неког вашег државног региона прекидали дипломатски односи ако не и објављивали ратови. Тако је нпр. Грузија прекинула дипломатске односе са Русијом прошле године када је Москва признала самопроглашену независност Абхазије и Јужне Осетије, али из неког „необјашњивог разлога“ нити је Милошевић прекинуо дипломатске односе са Албанијом (или било којом другом државом) када је ова 1990.-их година признала самопрокламовану независност Приштине нити је то урадио Борис Тадић након 17. фебруара 2008. г.

Године 1999. у току НАТО агресије на Федеративну Републику Југославију Ругова је наступио на државној телевизији Републике Србије заједно са њеним председником Слободаном Милошевићем и патријархом Српске православне цркве господином Павлом како би званично критиковао бомбардовање и разарања које оно доноси али је убрзо из земље емигрирао у Италију и тако у ствари показао да прећутно одобрава агресију ради отцепљења КосМета од Србије и каснијег стварања Велике Албаније управо како је то 1997. године непосредно пред КосМетски рат 1998. године јавно и прокламовао као политички циљ своје Либералне лиге Косова. Нешто слично је урадио и др. Зоран Ћинђић који се склонио за време агресије у Црну Гору и јавно у својим интервјуима западним медијима позивао НАТО бомбардере да доврше посао до краја (како би он „демократа“ дошао на власт након „диктатора“ Милошевића). Иначе, за време бомбашке операције „Милосрдни анђео“ испоставила се као нетачна првобитна информација која се вукла по западним медијима да је породична кућа Ибрахима Ругове сравњена са земљом од стране Југословенске армије још крајем марта. Кућа је наиме до краја бомбардовања остала нетакнута и у њу се Ругова и вратио након потписивања

Кумановског споразума јуна 1999. г.

За разлику од званичних политичких лидера терористичке ОВК типа Хашима Тачија, Ругова је читавих 1990.-их година успевао да себе представи на „демократском“ западу као присталицу пасивног отпора Милошевићевом режиму типа Махатме Гандија у Индији. Оно што је најбитније од свега по питању односа у троуглу ОВК-Београд-Ругова 1990.-их година је чињеница да је Запад бар званично у медијима прихватио „self-image“ др. Ибрахима Ругове као супарника и противника ОВК и њихових терористичких метода борбе за отцепљење јужне српске покрајне од матице. Тако је Ругова у истој 1998.-ој години био поново изабран за “председника” Косова али, што је још битније, добио је од стране „Европског“ парламента (тј. парламента само Европске Уније али не и читаве Европе па сходно томе не и Норвешке, Швајцарске, Лихтенштајна, Андоре...) “Сахаровљево награду за слободу мисли” и тако постао легализован „freedom fighter“ од стране Брисела и Запада.

Ибрахим Ругова је као књижевник, тј. љубитељ лепих и невиних уметности, уживао имиџ на западу као лидер једног мирољубивог и ненасилног национално-политичког покрета и то све за разлику од ОВК терористичке гериле (иначе у потпуности прописно униформисане и до зуба наоружане). Међутим, оно што се мало зна је чињеница да је Руговина странка ДЛК имала своју оружану формацију под именом „Безбедност за домовину“, и да ју је сам Ругова лично организовао. Постоје индиције да су припадници ове Руговине партијске војске (типа Парагиног ХОС-а) били умешани у нападе на издавача приштинског либералног дневника „Коха диторе“ (бар према писању Ханеса Хофбауера у својој књизи *Експеримент Косово. Повратак колонијализма*, Београд, 2009, страница 167). Њихова жртва је био и уред Ветона Суроија који је критиковао читаву ДЛК као партију која се силом обрачунава са својим политичким неистомишљеницима (*ibid*

). Да се ДЛК преко свог војног крила „Безбедности за домовину“ бавила терористичким активностима у време „Слобених деведесетих“ сведочи и подебео досије предат УНМИК-у почетном 2005. г. од стране ноторног терористе Хашима Тачија (чија је ОВК 1998. г. секла главе српским цивилима и са тако одсеченим главама се и фотографисала а између осталог организовала и прави крематоријум за Србе у селу Клечки), али и Руговиног политичког противника који је (врло вероватно баш Тачи) организовао атентат на Ругову као тзв. „председника Косова“ 15. марта 2005. године. Како је писао немачки (из Хамбурга) водећи политички недељник

Der Spiegel

у броју 22.-ом из 2005. г. у овом Тачијевом досијеу су наведени конкретни примери са доказима да је Руговина ДЛК наручивала убиства (чији су организатори вероватно били припадници Руговине „Безбедности за домовину“) као и докази да се ДЛК бавила

изнуђивањем новца у сврхе финансирања партијске делатности.

На крају се мора напоменути и необорива чињеница да се етничко чишћење Срба у току тзв. „Мартовског погрома“, тј. „Косметских кристалних дана и ноћи“ од 17.-ог до 19.-ог марта 2004. г., а изведеног у класичном стилу нацистичке антисемитске „Kristallnacht“ (9. новембар 1938. г.), одиграло управо за време „председничког“ мандата Ибрахима Ругове (који је био тзв. „председник Косова“ од 4. марта 2002. г. до 21. јануара 2006. г.). Да се потсетимо да је том приликом „протерано преко 4000 Срба, запаљено преко 800 српских домова и разрушено или тешко оштећено 35 православних храмова и споменика културе“ (*Мартовски погром на Косову и Метохији: 17-19. март 2004. године с кратким прегледом уништеног и угроженог хришћанског културног наслеђа* у издању Министарства културе Републике Србије и Музеја у Приштини [са измештеним седиштем], Београд 2004, страница 8). Међутим, тадашњи „председник Косова“ са свиленим шалом око врата не само да није након ове тродневне кристалне ноћи поднео оставку (што би урадили многи прави председници неких истинских држава који нису прошли систем титоистичког бесплатног и масовног школовања и који не воде порекло од очева и дедова који су сарађивали са нацистима у Другом светском рату) већ није ни осудио на прави начин овакво дивљање својих етничких суграђана.

Чланак је у скраћеној верзији објављен на сајту Novinar.de